

trýmastrað, sum má hava verið fyrri einari herviligari ódn; for- og miðmasturin lógu av um miðjuna og afturmasturin brotin stutt oman fyrri dekkið. Manningin man helst vera bjargað av onkrum øðrum skipi, tí øll skips-pappir, amboð og eisini kóki-greiðirnar vóru ongastaðni at finna umborð á hesum vraki, tá tað rak inn á hesa strondina. Men viðurin kemur Føroyingum væl við, teir bestu stókkarnir, 40 fetur langir og 2 tjúkkir, vórðu seldir fyrri 7–10 ríkisbankadálur og sundursagaðir í borðvið.

Tá vit komu aftur í tilhald okkara, vóru har nógvir mans samankominir, m.a. tveir prestar, ið báðir itu Gad, Struar prestur úr Vágum og Holm úr Kvívík. Har var eisini Vágasýslumaður, Jensen úr Mykinesi og Poul Joensen av Eiði (Poul á Látrinum). Vit komu skjótt at kennast, og teir buðu okkum at koma at ferðast og síga frá frammanundan. Tá klokkan leið at 10 fóru vit innar har, vit skuldu sova. Stovan var full av fremmandafólki og teimum, sum til húskið hoyrdu. Gestirnir rýmdu skjótt, bert tey fyra konufólkini, sum í heilum gingu út og inn, vórðu verandi eftir. Vit fóru at lata okkum úr styvlum og tryggjum, so tær skuldu siggja, at vit ætlaðu at leggja okkum, men tær lóust ikki um vón. So, so, hugsaði eg við mær sjálvum, læt meg úr øllum og legði meg í seingina. Konufólkini stóðu sinnilg og hugdu at, komu síðan yvir at seingini og bóðu okkum goða nátt, so fóru tær. So titt og knapt vit vakuðu aftur morgunin eftir, vóru tær aftur har, bóðu góðan morgun og vóru inni, meðan vit vaskaðu okkum. Tá eg undraðist á hetta og segði Struar presti frá hesum, fekk eg at vita, at hetta var síður, ja, at mannfólk og konufólk svóvu í somu stovu bert við einari tunnari fjøl millum koyggjusengurnar. Kortini segði hann tey seks árin, hann hevði verið prestur í Vágum, ein oyggj, har u.l. 600 fólk búgva, bert eittans barn vera føtt uttan fyrri hjúnarlag.

Klokkan 7 byrjaði uppboðs-sølan úti á viðum vølli. Her vóru eini 500 fólk úr øllum oyggjunum samankomin. Menninir vóru allir nærur allir eins klæddir, einans hárið viki frá. Hjá teim flestu var tað stuttklipt, meðan aðrir, mest Suðuroyingarnir, høvdu langan flættaðan pisk niður á herðar, nakað sum konufólkini heima hjá okkum. Teir flestu høvdu eina kópaskinnstasku við mati og turrum hosum millum herðarnar. Úr hvørjari skjáttu kendist roykur av skerp-ikjøti.

Betri høvi til at eygleiða, hvussu fólk heilsast, enn her, verður ikki lætt at fáa, tá helst fleiri 10-ára skeið fara at ganga, aðrenn aftur so nógvir fólk verður samankomið á einum staði í Føroyum sum her. Menn rætta í heilum hvør øðrum hondina: tá ynskt verður góðan morgun, tá morgunmaturin er etin, aftan á døgurða, aftan á nátturða og tá farið verður til songar. Sjálvst tá farið verður út fyrri dyr eina løtu,

verður tikið í hondina á øllum teim hjáverandi. Metast tveir mans, sum ikki hava sæst leingi, lata teir seg fyrst úr hógvuni og

halda henni í vinstru hond, taka síðan í hondina á hinum við høgri og kyssast síðan inniliga. Konufólkini neya og kyssa og

heldur ikki her verður handar-takið gloymt.

Klokkan 9 um kvøldið varð røð til Havnar og hóast tendring

var, bar mær kortini væl til at lesa burtur úr einum eintaki av »Kieler Wochenblatt«, eg hevði havt við mær.

Úr dagbókini hjá C.J. Graba:

Í føroyskum bóndabrúdleypi 150 ár herfyri

Her niðanfyrri greiðir týski advokaturin C.J. Graba frá, hvussu eitt bóndabrúdleyp fór fram í Føroyum 150 ár herfyri.

Tá biðilin hevði fingið já frá foreldrunum hjá gentuni, varð lýst í kirkjuni seinast í oktober mánaði. Tíðin er væl vald, tí nú fæst feskt kjøt bæði av oksa og seyði. Í Mykieshólmi ganga einir 4–6 oksar árliga, sum hava líka so gott kjøt, sum teir bestu oksarnir heima hjá okkum. Her skal sigast eitt sindur um búnað hjá brúðarparinum. Brúðgómurin er í danskaskóm, finum ullintum, hvítum hosum, svartum brókum og frakka ella jakka, sum er vakurt íseymaður við reyðum framman. Men tað, tú leggur mest til merkis, er tann høgi hatturin ella hógvan úr svartum klæði, sum gongur í spiss aftan og framman, um ein fót til hægðar, og so friggjarastavurin, sum er so langur, at maður bert røkkur upp á endan á honum við fingrasnippunum. Eisini brúðurin er væl uppstás-

að. Kjólin er úr bláum ella reyðum tilfari, nógv faldaður við longum ermum. Um hálsin hevur hon eitt vakurt turriklaði. Í bringuni er ein silvurnál og áfest henni ein fyrrynt silvurpláta við nógvum ringum og øðrum silvurstási. Um miðjuna hevur hon eitt silvurbelti. Hitt hata høvuðprýðið er skrytt við silki-bondum og ymiskum skreyti úr silvuri og gulli. Aftantil eru fyra long og breið silkibond, prýdd við skreyti. Av teimum hanga tey tvey oman eftir rygginum meðan hini bæði verða havd niður fyrri bringuna.

Síðan fer fylgið í kirkju í hesi raðfylgju: á odda brúðgómurin við einum sveini undir hvørji lið, hesir hava eisini latið hann í, síðani brúðurin við tveimum stoylum og tveimum brúðmonnum, ið kallast leiðarasveinar, sum rætta henni armin og leiða

hana inn og út úr kirkjuni. Síðani koma menninir innar tveir og tveir, síðani konufólkini og verða standandi í kringi.

Aftan á vigsluna verður brúðarparinum ynskt til lukku við kossi av øllum teimum hjáverandi. So verður farið til borðs.

Setsúpan, oksasteik og rosinkøka eru altið á brúdleypsborði. Drunnurin av oksanum er umvavdur við litfægum bondum og verður fyrst settur framman fyrri brúðarparið, fer síðan yvir um borðið, og tá má hvør tann, sum fær hann, loysa seg frá honum við einum ørindi, ið likist teim gomlu kvæðarindunum.

Skeinkjarin gongur alla tíðina við fløkuni. Í hesum brúdleypinum gekk hetta til: 1 1/2 tunna av brennivini, 1 oksi, 1 kúgv, 48 lomb og 1 tunna av rugi. Gestirnir lótu prestinum, sum vigdi parið, 30 ríkisdálur. Tá farið varð frá borði, tók hin vanligi ringdansurin við. Tá komið er at miðjunátt fer skeinkjarin burtur úr dansinum, slær við hondini upp undir bitan og røpar: »Eg mani brúðrina fyrstu ferð í song«. Síðani fer hann aftur at dansa. Tá hálvur tími er umliðin

slær hann tvær ferðir í bitan og manar aðru ferð. Tá so eitt korter aftur er umlið, røpar hann: »Eg mani brúðrina fyrstu, aðru og triðju ferð til songar«, og í somu løtu flykkjast øll konufólkini uttan um hana, fara við henni innar í brúðarkamarið, lata hana úr klæðunum og leggja hana í song. Á sama hátt verður brúðgómurin manaður triggjar ferðir og leiddur til songar av mannfólkunum. Síðani syngja brúdleypsgestirnir eitt vers úr sálmalókunum. Síðani syngja brúðgómurin, fara so út aftur at dansa alla náttina. Morgunin eftir koma teir so innastur at ynskja teimum giftu til lukku og geva teimum brúðargávu, ið vanliga plagar at vera úr einari upp í tvær danskar krónur. Brúðarparið liggur enn í seingini og tekur her imóti brúðargávunum. Brúðurin hevur eina flösku av rommi í aðrari hondini og eina flösku av brennivini í hinari og býður teimum, sum vilja hava. Av tí, at eitt tilkitt brúdleyp er so dýrt, at hann, ið tað heldur, ofta hevur fleiri ár um at koma fyrri seg aftur fíggarliga, er hetta helst sum avlagt og verður bert hildið av teimum, sum nakað eiga.

Vikingasynir

drekk **VÍKING!**